

I

(Acte legislative)

DIRECTIVE

DIRECTIVA (UE) 2021/2118 A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI

din 24 noiembrie 2021

de modificare a Directivei 2009/103/CE privind asigurarea de răspundere civilă auto și controlul obligației de asigurare a acestei răspunderi

(Text cu relevanță pentru SEE)

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 114,

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

după transmiterea proiectului de act legislativ către parlamentele naționale,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European ⁽¹⁾,

hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară ⁽²⁾,

întrucât:

- (1) Asigurarea de răspundere civilă auto (denumită în continuare „asigurarea RCA”) are o importanță deosebită pentru cetățenii europeni, fie că sunt asigurați sau ar putea deveni persoane prejudiciate în urma unui accident. Asigurarea RCA prezintă, de asemenea, o importanță deosebită pentru societățile de asigurare, întrucât constituie un segment important al pieței de asigurare generală din Uniune. Asigurarea RCA are un impact semnificativ, de asemenea, asupra liberei circulații a persoanelor, a bunurilor și a vehiculelor și, implicit, asupra pieței interne. Prin urmare, întărirea și consolidarea pieței interne pentru asigurările RCA ar trebui să reprezinte un obiectiv fundamental al acțiunii Uniunii în domeniul serviciilor financiare.
- (2) În 2017, Comisia a efectuat o evaluare privind funcționarea Directivei 2009/103/CE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽³⁾, inclusiv în ceea ce privește eficiența și eficacitatea acesteia, precum și coerența sa cu alte domenii de politică a Uniunii. Concluzia evaluării a fost că Directiva 2009/103/CE funcționează bine în general și că majoritatea aspectelor sale nu necesită modificări. Cu toate acestea, au fost identificate patru domenii în care ar fi oportune modificări specifice: despăgubirea persoanelor prejudiciate în urma accidentelor în cazul insolvenței societății de asigurare vizate, sumele minime asigurate obligatorii, controalele privind asigurarea vehiculelor desfășurate de statele membre, precum și utilizarea certificatelor privind istoricul daunelor ale asiguraților de către o nouă societate de asigurare. Pe lângă cele patru domenii, au fost identificate ca domenii în care ar fi oportune

⁽¹⁾ JO C 440, 6.12.2018, p. 85.

⁽²⁾ Poziția Parlamentului European din 21 octombrie 2021 (nepublicată încă în Jurnalul Oficial) și Decizia Consiliului din 9 noiembrie 2021.

⁽³⁾ Directiva 2009/103/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 septembrie 2009 privind asigurarea de răspundere civilă auto și controlul obligației de asigurare a acestei răspunderi (JO L 263, 7.10.2009, p. 11).

modificări specifice și următoarele: vehiculele expediate, accidentele care implică o remorcă tractată de un vehicul, instrumentele independente de comparare a primelor de asigurare RCA, centrele de informare și informarea persoanelor prejudiciate. În plus, pentru o mai mare claritate a Directivei 2009/103/CE, ar trebui să se înlocuiască, prin modificări corespunzătoare, termenul „victimă”, utilizat în directiva respectivă ca sinonim pentru „persoană vătămată”, cu termenul „persoană prejudiciată”. Modificările respective au ca obiectiv exclusiv armonizarea terminologiei utilizate în directiva respectivă și nu constituie o modificare de fond.

- (3) De la intrarea în vigoare a Directivei 2009/103/CE, pe piață au intrat numeroase tipuri noi de vehicule motorizate. Unele dintre acestea sunt acționate de un motor pur electric, altele de echipamente auxiliare. Astfel de vehicule ar trebui luate în considerare la definirea noțiunii de „vehicul”. Definiția respectivă ar trebui să se bazeze pe caracteristicile generale ale unor astfel de vehicule, în special viteza maximă constructivă și masa proprie maximă a acestora, și ar trebui să se prevadă că include numai vehiculele acționate exclusiv în mod mecanic. Definiția ar trebui să se aplice indiferent de numărul de roți ale vehiculului. Această definiție nu ar trebui să includă scaunele rulante destinate utilizării de către persoanele cu dizabilități fizice.
- (4) Vehiculele electrice ușoare care nu sunt incluse în definiția noțiunii de „vehicul” ar trebui excluse din domeniul de aplicare al Directivei 2009/103/CE. Cu toate acestea, nicio dispoziție a directivei menționate nu ar trebui să împiedice statele membre să impună, în temeiul dreptului lor intern și sub rezerva unor condiții care urmează să fie stabilite de acestea, obligativitatea încheierii asigurării RCA pentru orice echipament motorizat utilizat pentru transportul pe uscat care nu este inclus în definiția noțiunii de „vehicul” din directiva respectivă și pentru care, în consecință, directiva respectivă nu impune o astfel de asigurare. De asemenea, Directiva 2009/103/CE nu ar trebui să împiedice statele membre să prevadă, în dreptul lor intern, ca victimele accidentelor produse de orice alt echipament motorizat să aibă acces la organismul de despăgubire din statul membru, astfel cum este stabilit în capitolul 4. Statele membre ar trebui, de asemenea, să poată decide ca rezidenții de pe teritoriul lor să aibă acces la organismul de despăgubire din statul membru în care își au reședința, astfel cum este stabilit în capitolul 4, în cazul în care aceștia sunt persoane prejudiciate într-un accident produs de un astfel de echipament motorizat într-un alt stat membru în care încheierea asigurării RCA nu este obligatorie pentru respectivul echipament motorizat. Organismele de despăgubire din statele membre ar trebui să poată încheia un acord de reciprocitate cu privire la modalitățile în care vor coopera într-o asemenea situație.
- (5) În hotărâri recente ale Curții de Justiție a Uniunii Europene, și anume în cauzele Vnuk ⁽⁴⁾, Rodrigues de Andrade ⁽⁵⁾ și Torreiro ⁽⁶⁾, Curtea de Justiție a clarificat sensul noțiunii de „utilizare a unui vehicul”. În special, Curtea de Justiție a clarificat faptul că autovehiculele sunt destinate în mod normal pentru a servi ca mijloace de transport, indiferent de caracteristicile unor astfel de vehicule, și că utilizarea unor astfel de vehicule se referă la orice utilizare a unui vehicul care este conformă cu funcția sa obișnuită ca mijloc de transport, indiferent de terenul pe care este utilizat autovehiculul și indiferent dacă acesta staționează sau este în mișcare. Directiva 2009/103/CE nu se aplică dacă, în momentul accidentului, funcția obișnuită a unui astfel de vehicul reprezintă „o altă utilizare decât cea de mijloc de transport”. Acesta ar putea fi cazul unui vehicul care nu este „utilizat” în sensul articolului 3 primul paragraf din directiva menționată, atunci când funcția sa obișnuită este, de exemplu, să fie „utilizat ca sursă de energie electrică în industrie sau în agricultură”. În interesul securității juridice, jurisprudența menționată ar trebui să se reflecte în Directiva 2009/103/CE prin introducerea unei definiții a noțiunii de „utilizare a unui vehicul”.
- (6) Unele autovehicule sunt de dimensiuni mai mici și, prin urmare, sunt mai puțin susceptibile decât alte autovehicule să producă vătămări corporale grave sau daune materiale. Includerea lor în domeniul de aplicare al Directivei 2009/103/CE ar fi disproporționată și nu ar fi adaptată exigențelor viitorului. Includerea lor ar submina, de asemenea, adoptarea unor vehicule mai noi, cum ar fi bicicletele electrice, care nu sunt acționate exclusiv în mod mecanic, și ar descuraja inovarea. În plus, nu există suficiente dovezi că astfel de vehicule de dimensiuni mai mici ar putea provoca accidente cu persoane prejudiciate în aceeași măsură ca alte vehicule, cum ar fi autoturismele sau camioanele. În conformitate cu principiile subsidiarității și proporționalității, cerințele de la nivelul Uniunii ar trebui, așadar, să vizeze doar vehiculele definite ca atare în Directiva 2009/103/CE.

⁽⁴⁾ Hotărârea Curții de Justiție din 4 decembrie 2014, Vnuk, C-162/13, ECLI:EU:C:2014:2146.

⁽⁵⁾ Hotărârea Curții de Justiție din 28 noiembrie 2017, Rodrigues de Andrade, C-514/16, ECLI:EU:C:2017:908.

⁽⁶⁾ Hotărârea Curții de Justiție din 20 decembrie 2017, Torreiro, C-334/16, ECLI:EU:C:2017:1007.

- (7) În principiu, asigurarea RCA ar trebui să acopere accidentele din toate regiunile statelor membre. Cu toate acestea, în anumite state membre există dispoziții speciale care reglementează vehiculele utilizate exclusiv în zone specifice cu acces limitat. Ar trebui să fie posibil ca statele membre respective să prevadă derogări limitate de la articolul 3 din Directiva 2009/103/CE în ceea ce privește zonele cu acces restricționat în care este interzisă circulația persoanelor neautorizate, cum ar fi zone specifice și zonele cu echipamente din porturi și aeroporturi. Un stat membru care decide să prevadă astfel de derogări ar trebui, de asemenea, să ia măsuri corespunzătoare pentru a se asigura că se plătesc despăgubiri pentru orice prejudiciu produs de un astfel de vehicul.
- (8) Totodată, ar trebui să fie posibil ca un stat membru să nu solicite o asigurare obligatorie RCA pentru vehiculele care nu au fost admise pentru circulație pe drumurile publice în conformitate cu dreptul său intern. Cu toate acestea, statul membru respectiv ar trebui să ia măsuri corespunzătoare pentru a se asigura că se acordă despăgubiri pentru orice prejudiciu produs de astfel de vehicule, cu excepția cazului în care statul membru decide, de asemenea, să deroge de la articolul 10 din Directiva 2009/103/CE în ceea ce privește despăgubirile pentru prejudiciile produse de astfel de vehicule în zone care nu sunt accesibile publicului în urma unei restricții legale sau a restricționării fizice a accesului în astfel de zone, astfel cum sunt determinate în dreptul său intern. O astfel de derogare de la articolul 10 ar trebui să se aplice vehiculelor în privința cărora un stat membru a decis să deroge de la obligația de asigurare deoarece vehiculele respective nu sunt admise pentru circulație pe drumurile publice în conformitate cu dreptul său intern, chiar dacă obligația de asigurare pentru vehiculele respective ar putea face și obiectul unei derogări diferite, prevăzute la articolul 5 din Directiva 2009/103/CE.
- (9) În anumite state membre există dispoziții privind cazurile în care vehiculele sunt utilizate ca mijloc de a provoca în mod deliberat vătămări corporale sau daune materiale. Dacă este cazul, în privința infracțiunilor celor mai grave, statelor membre ar trebui să li se permită să își continue practica juridică de a exclude astfel de prejudicii de la asigurarea obligatorie RCA sau de a recupera suma despăgubirilor plătite prin asigurare persoanelor prejudiciate de la persoanele responsabile de vătămarea sau dauna materială respectivă. Cu toate acestea, pentru a nu diminua protecția acordată prin Directiva 2009/103/CE, astfel de practici juridice ar trebui permise numai dacă un stat membru se asigură că, în astfel de cazuri, persoanele prejudiciate sunt despăgubite pentru astfel de prejudicii într-un mod cât mai apropiat de modul în care acestea ar fi despăgubite în temeiul Directivei 2009/103/CE. Cu excepția cazului în care statul membru a prevăzut un astfel de mecanism alternativ de despăgubire sau o astfel de garanție alternativă, care asigură despăgubirea persoanelor prejudiciate pentru astfel de prejudicii într-un mod cât mai apropiat de modul în care acestea ar fi despăgubite în temeiul Directivei 2009/103/CE, astfel de prejudicii ar trebui să fie acoperite în conformitate cu directiva respectivă.
- (10) Statele membre nu ar trebui să aplice Directiva 2009/103/CE în cazul utilizării vehiculelor în cadrul evenimentelor și activităților sportive cu motor, inclusiv al curselor și competițiilor, precum și al antrenamentelor, al testărilor și al demonstrațiilor, inclusiv al celor de viteză, fiabilitate sau îndemânare, permise în conformitate cu dreptul lor intern. Astfel de activități exceptate ar trebui să se desfășoare într-o zonă cu acces restricționat și demarcată astfel încât să se asigure că traficul obișnuit, membrii publicului și orice persoană care nu are legătură cu activitatea respectivă nu sunt în măsură, efectiv sau potențial, să împartă traseul pe care se conduce. Astfel de activități includ, de obicei, circuitele sau traseele desemnate ale sporturilor cu motor și zonele din imediata vecinătate, cum ar fi zonele de securitate, standurile și garajele, unde riscul unui accident este mult mai mare în comparație cu drumurile normale și în care ar trebui să fie interzisă circulația persoanelor neautorizate.
- (11) O astfel de exceptare în cazul evenimentelor și activităților sportive cu motor ar trebui să se aplice numai în cazul în care statul membru se asigură că organizatorul evenimentului sau al activității sau orice altă parte a încheiat o asigurare sau o poliță de garanție alternativă care acoperă prejudiciile produse oricărei părți terțe, inclusiv spectatorilor și altor persoane prezente, dar nu neapărat prejudiciile produse conducătorilor auto participanți și vehiculelor acestora. Cu excepția cazului în care organizatorii sau alte părți au încheiat, ca o condiție a exceptării respective, o asigurare sau o poliță de garanție alternativă, prejudiciile ar trebui să fie acoperite în conformitate cu Directiva 2009/103/CE, cu posibila excepție a prejudiciilor produse conducătorilor auto participanți și vehiculelor acestora.
- (12) Pentru a nu reduce protecția acordată prin Directiva 2009/103/CE, statele membre ar trebui să se asigure că, în cadrul evenimentelor și activităților sportive cu motor permise în conformitate cu dreptul lor intern și care sunt eligibile pentru exceptarea respectivă, persoanele prejudiciate sunt despăgubite pentru astfel de prejudicii într-un mod cât mai apropiat de modul în care acestea ar fi despăgubite în temeiul Directivei 2009/103/CE.

- (13) Pe parcursul fabricației și al transportului, vehiculele nu îndeplinesc funcția de transport și nu sunt considerate ca fiind „utilizate” în sensul articolului 3 primul paragraf din Directiva 2009/103/CE. Cu toate acestea, dacă un stat membru alege să nu aplice cerința de a deține o asigurare RCA pentru astfel de vehicule în temeiul articolului 28 alineatul (1) din Directiva 2009/103/CE, ar trebui să existe o asigurare de răspundere comercială care să acopere prejudiciile pe care le-ar putea produce vehiculele respective.
- (14) În prezent, dreptul intern al multor state membre condiționează obligativitatea asigurării de utilizarea unui vehicul în înțelesul articolului 3 primul paragraf din Directiva 2009/103/CE. În astfel de state membre, utilizarea unui vehicul este permisă numai dacă vehiculul este înmatriculat. Legislațiile statelor membre respective prevăd că vehiculul trebuie să fie acoperit de o asigurare RCA pe durata în care vehiculul este efectiv înmatriculat și utilizat în înțelesul articolului 3 primul paragraf din Directiva 2009/103/CE. În consecință, statele membre respective nu impun obligativitatea asigurării pentru utilizarea vehiculelor care sunt radiate permanent sau temporar deoarece, de exemplu, se află într-un muzeu, sunt în curs de restaurare sau nu au fost utilizate timp îndelungat dintr-un alt motiv, cum ar fi utilizarea sezonieră. Astfel de state membre trebuie să ia măsuri corespunzătoare pentru a se asigura că se acordă despăgubiri în conformitate cu despăgubirile prevăzute de Directiva 2009/103/CE pentru orice prejudiciu produs pe teritoriul lor și pe teritoriul altor state membre de vehicule, astfel cum sunt definite în directiva respectivă, care sunt utilizate în înțelesul articolului 3 primul paragraf din directiva în cauză.
- (15) În prezent, unele state membre, în care obligativitatea asigurării RCA nu este condiționată de înmatricularea unui vehicul, aleg să nu impună obligativitatea unei asigurări RCA pentru vehiculele care au fost retrase oficial din circulație în conformitate cu dreptul lor intern. Astfel de retrageri oficiale din circulație includ, de exemplu, trimiterea unei notificări către autoritatea competentă sau către alte părți desemnate care îndeplinesc funcția autorității competente sau luarea altor măsuri fizice verificabile. Statele membre respective trebuie să ia măsuri corespunzătoare pentru a garanta acordarea de despăgubiri în conformitate cu despăgubirile prevăzute de Directiva 2009/103/CE pentru orice prejudiciu produs de astfel de vehicule pe teritoriul lor și pe teritoriul altor state membre.
- (16) În prezent, statele membre trebuie să nu efectueze controale privind asigurarea vehiculelor care staționează în mod obișnuit pe teritoriul unui alt stat membru, precum și a vehiculelor care staționează în mod obișnuit pe teritoriul unei țări terțe și care intră pe teritoriul lor de pe teritoriul unui alt stat membru. Noile evoluții tehnologice, precum tehnologia de recunoaștere automată a plăcuțelor de înmatriculare, permit controale privind asigurarea vehiculelor fără oprirea acestora și, prin urmare, fără a afecta libera circulație a persoanelor. Prin urmare, este oportun să se permită respectivele controale privind asigurarea vehiculelor, dar numai dacă acestea nu sunt discriminatorii, sunt necesare și proporționale, fac parte dintr-un sistem general de control pe teritoriul național care este efectuat și pentru vehiculele care staționează în mod obișnuit pe teritoriul statului membru ce desfășoară controalele și nu necesită oprirea vehiculului.
- (17) Statele membre care optează să înființeze un sistem de prelucrare a datelor cu caracter personal care ulterior pot fi partajate cu alte state membre, cum ar fi date provenite din tehnologia de recunoaștere a plăcuțelor de înmatriculare, trebuie să adopte legislația care să permită prelucrarea datelor cu caracter personal în scopul combaterii conducerii fără asigurare, stabilind în același timp măsuri corespunzătoare pentru protejarea drepturilor, libertăților și intereselor legitime ale persoanelor vizate. Dispozițiile Regulamentului (UE) 2016/679 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽⁷⁾ se aplică prelucrării datelor cu caracter personal în scopul combaterii conducerii fără asigurare. Legislațiile statelor membre ar trebui, în special, să precizeze scopul exact, să indice temeiul juridic relevant, să respecte cerințele de securitate relevante și să respecte principiile necesității, proporționalității și al „limitărilor legate de scop”, precum și să stabilească o durată proporțională de păstrare a datelor. În plus, principiul „protecției datelor cu caracter personal începând cu momentul conceperii” și cel al „protecției implicite a datelor cu caracter personal” ar trebui să se aplice tuturor sistemelor de prelucrare a datelor dezvoltate și utilizate în cadrul legislațiilor statelor membre.
- (18) În conformitate cu principiile respective, statele membre nu ar trebui să păstreze datele cu caracter personal exclusiv în scopul efectuării unui control privind asigurarea pentru o durată mai îndelungată decât perioada necesară pentru a verifica dacă un vehicul deține o asigurare valabilă. Dacă se constată că un vehicul este asigurat, toate datele

⁽⁷⁾ Regulamentul (UE) 2016/679 al Parlamentului European și al Consiliului din 27 aprilie 2016 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și privind libera circulație a acestor date și de abrogare a Directivei 95/46/CE (Regulamentul general privind protecția datelor) (JO L 119, 4.5.2016, p. 1).

referitoare la verificarea respectivă ar trebui șterse. În cazul în care un sistem de verificare nu poate să stabilească dacă un vehicul este asigurat, datele respective ar trebui păstrate numai pentru o durată limitată, fără a se depăși numărul de zile necesare pentru a stabili dacă asigurarea există. Pentru vehiculele în cazul cărora s-a constatat că nu sunt acoperite de o poliță de asigurare valabilă, este rezonabil să se solicite păstrarea unor astfel de date până când toate procesele administrative sau judiciare sunt finalizate și vehiculele sunt acoperite de o poliță de asigurare valabilă.

- (19) Directiva 2009/103/CE prevede în prezent diferite date de referință pentru recalcularea periodică a sumelor minime asigurate în diferite state membre, ceea ce conduce la sume minime asigurate diferite în funcție de statul membru. Pentru a asigura un nivel egal al protecției minime a persoanelor prejudiciate în întreaga Uniune, respectivele sume minime ar trebui să fie armonizate și ar trebui să fie introdusă o clauză standard de revizuire care utilizează ca referință indicele armonizat al prețurilor de consum, astfel cum este publicat de Eurostat, precum și norme procedurale care să reglementeze o astfel de revizuire și să stabilească un calendar uniform.
- (20) Protecția efectivă și eficientă a persoanelor prejudiciate în urma accidentelor rutiere presupune ca respectivele persoane prejudiciate să aibă dreptul de a solicita despăgubiri în statul membru de reședință și de a primi un răspuns într-un termen rezonabil. De asemenea, aceasta presupune ca, atunci când cererile lor de despăgubire sunt justificate, persoanelor prejudiciate respective să le fie acordate întotdeauna sumele convenite pentru vătămările corporale sau pentru orice prejudiciu material suferit, indiferent dacă societatea de asigurare a părții responsabile este sau nu solvabilă. Prin urmare, statele membre ar trebui să înființeze sau să autorizeze un organism care să acorde o despăgubire inițială persoanelor prejudiciate care au reședința pe teritoriul lor și care să aibă dreptul de a solicita respectiva despăgubire de la organismul înființat sau autorizat în același scop în statul membru de origine al societății de asigurare insolvente care a emis polița de asigurare pentru vehiculul părții responsabile. Dacă un stat membru are deja un mecanism de despăgubire, statul membru ar trebui să poată să permită funcționarea în continuare a mecanismului respectiv.
- (21) O societate de asigurare poate deveni insolventă în diverse moduri, de exemplu, ca urmare a declarării falimentului, a neîndeplinirii obligațiilor sale după ce a renunțat la autorizația sa în statul membru de origine sau ca urmare a aplicării unei măsuri de revocare sau a unei decizii de interdicere a activității sale. Atunci când se emite un ordin sau se ia o decizie de deschidere a procedurii de faliment sau de lichidare, ordinul sau decizia respectivă ar trebui să fie făcută publică. Organismul înființat sau autorizat să despăgubească persoanele prejudiciate în cazul insolvenței unei societăți de asigurare în statul membru de origine al societății de asigurare ar trebui să informeze organismele similare din toate celelalte state membre cu privire la ordinul sau decizia respectivă.
- (22) Statele membre ar trebui să se asigure că organismul înființat sau autorizat să despăgubească persoanele prejudiciate în cazul insolvenței unei societăți de asigurare din statul membru de reședință al persoanei prejudiciate este competent, în toate etapele procedurii, să solicite informații, să informeze și să fie informat de celelalte organisme, autorități și părți interesate relevante din Uniune și să coopereze cu acestea. Astfel de informații către și de la alte organisme, autorități și părți interesate relevante ar trebui să fie suficiente pentru ca destinatarul să obțină cel puțin o înțelegere generală a situației. Astfel de informații sunt importante pentru a garanta că organismul care despăgubește o persoană prejudiciată poate, înainte de efectuarea plății despăgubirii, să verifice singur sau împreună cu toate părțile relevante, în temeiul dreptului intern, dacă societatea de asigurare a despăgubit deja solicitantul în legătură cu cererea sa. Cererea de despăgubire prezentată organismului respectiv poate fi chiar transferată societății de asigurare în scopul unei examinări suplimentare sau al unei decizii, în cazul în care dreptul procedural intern impune acest lucru. Statele membre ar trebui să se asigure că organismul solicită și primește informații mai detaliate cu privire la cereri de despăgubire specifice.
- (23) Sistemul de rambursare nu ar trebui să aducă atingere dreptului aplicabil privind nivelurile de acoperire a persoanelor prejudiciate. Aceleași principii ar trebui să se aplice cererilor de despăgubire, indiferent dacă societatea de asigurare este solvabilă sau insolventă. Organismul din statul membru de origine al societății de asigurare care a emis polița de asigurare a părții responsabile ar trebui să efectueze plata către organismul statului membru de reședință al persoanei prejudiciate într-un termen rezonabil după ce organismul din statul membru de origine al societății de asigurare primește o cerere de rambursare a sumelor plătite către persoana prejudiciată de către organismul din statul membru de reședință al persoanei prejudiciate.

- (24) În funcție de diferitele etape ale tratării cererilor de despăgubire, de plățile efectuate către persoanele prejudiciate și de procedurile de rambursare ale diferitelor organisme, pot exista obligații neachitate între organismele înființate sau autorizate să despăgubească persoanele prejudiciate în cazul insolvenței unei societăți de asigurare. Dreptul de subrogație ar trebui să se transmită de la organismul care a plătit primul despăgubirile către organismul celuilalt stat membru, pe măsură ce restituirea sumelor către organism avansează. Prin urmare, în măsura în care un organism a acordat despăgubiri pentru prejudiciul suferit și nu a beneficiat încă de rambursare, acesta ar trebui să se subroge în drepturile persoanei prejudiciate împotriva persoanei care a provocat accidentul sau împotriva societății de asigurare a respectivei persoane. Cu toate acestea, respectivul organism nu ar trebui să se subroge în drepturile persoanei prejudiciate împotriva asiguratului sau a beneficiarului asigurării care a provocat accidentul în măsura în care societatea de asigurare insolventă preia acoperirea răspunderii persoanei asigurate sau a beneficiarului asigurării în conformitate cu dreptul intern aplicabil. Fiecare stat membru ar trebui să aibă obligația de a recunoaște o astfel de subrogație în drepturi prevăzută de orice alt stat membru.
- (25) Pentru a asigura protecția eficientă și efectivă a persoanelor prejudiciate în cazul insolvenței unei societăți de asigurare, este necesar ca statele membre să ia măsuri adecvate pentru a se asigura că sunt disponibile fondurile necesare pentru despăgubirea persoanelor prejudiciate atunci când sunt datorate despăgubiri. În conformitate cu principiul subsidiarității, măsurile respective ar trebui să fie decise de către statele membre de origine la nivel național. Măsurile respective însă ar trebui să fie în conformitate cu dreptul Uniunii și, în special, cu principiul precum *lex specialis* și *lex posterior*. Pentru a preveni să fie impusă asigurătorilor o sarcină nejustificată și disproporționată, în cazul în care un stat membru solicită contribuții financiare din partea societăților de asigurare, contribuțiile respective ar trebui colectate numai de la societățile de asigurare autorizate de statul membru respectiv. Prin aceasta nu ar trebui să se aducă atingere finanțării oricăror alte funcții care ar putea fi atribuite organismului înființat sau autorizat să despăgubească persoanele prejudiciate în cazul insolvenței unei societăți de asigurare.
- (26) Pentru a se asigura punerea efectivă în aplicare a cerințelor prevăzute în prezenta directivă privind despăgubirea persoanelor prejudiciate în cazul insolvenței unei societăți de asigurare, organismele cărora li s-a încredințat această sarcină ar trebui să se străduiască să încheie un acord privind funcțiile și obligațiile lor, precum și privind procedurile de rambursare. Dacă nu se ajunge la un astfel de acord în termen de 24 de luni de la data intrării în vigoare a prezentei directive, competența de a adopta acte în conformitate cu articolul 290 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (TFUE) ar trebui să fie delegată Comisiei în ceea ce privește determinarea sarcinilor și obligațiilor procedurale care revin unor astfel de organisme în legătură cu rambursarea.
- (27) În cazul insolvenței unei societăți de asigurare, persoanele prejudiciate ar trebui să aibă dreptul de a solicita despăgubiri de la un organism din statul lor membru de reședință, inclusiv atunci când sunt prejudiciate în urma accidentelor care au avut loc într-un alt stat membru decât statul lor membru de reședință. Statele membre ar trebui să poată atribui funcția de despăgubire a unor astfel de persoane prejudiciate unui nou organism sau unui organism deja existent, inclusiv organismului de despăgubire înființat sau autorizat în temeiul articolului 24 din Directiva 2009/103/CE. În cazul insolvenței unei societăți de asigurare, statele membre ar trebui, de asemenea, să poată atribui unui singur organism sarcinile de despăgubire a persoanelor prejudiciate în urma accidentelor provocate în statul lor membru de reședință și a celor prejudiciate în urma accidentelor provocate în alte state membre decât statul lor membru de reședință. În cazul persoanelor prejudiciate în alte state membre decât statul lor membru de reședință, este, de asemenea, important să se asigure schimbul de informații și cooperarea cu organismele de despăgubire înființate sau autorizate în temeiul articolului 24 din Directiva 2009/103/CE în toate statele membre și cu reprezentanții însărcinați cu soluționarea cererilor de despăgubire.
- (28) Statele membre au posibilitatea de a înființa sau a autoriza mai multe organisme de despăgubire în temeiul Directivei 2009/103/CE, ceea ce ar putea îngreuna sarcina persoanelor prejudiciate de a identifica organismul căruia trebuie să își adreseze cererile de despăgubire. Statele membre care înființează sau autorizează mai multe organisme de despăgubire ar trebui, prin urmare, să se asigure că persoanele prejudiciate au acces la informații esențiale despre posibilele modalități de a solicita despăgubiri într-un mod care să le permită să înțeleagă cu ușurință care este organismul căruia ar trebui să se adreseze.
- (29) În cazul unui vehicul expedit, persoana responsabilă pentru acoperirea prejudiciilor aduse terților ar trebui să poată opta să încheie o poliță de asigurare fie în statul membru în care este înmatriculat vehiculul, fie, timp de 30 de zile de la data acceptării livrării de către cumpărător, în statul membru de destinație, chiar dacă vehiculul nu a fost înmatriculat oficial în statul membru de destinație. Centrul de informare din statul membru în care este înmatriculat

vehiculul și, în cazul în care acesta este diferit, cel din statul membru de destinație, precum și cel din oricare alt stat membru relevant, cum ar fi statul membru pe teritoriul căruia s-a produs un accident sau în care își are reședința o persoană prejudiciată, ar trebui să coopereze reciproc pentru a asigura disponibilitatea informațiilor necesare privind vehiculul expedit de care dispun în conformitate cu articolul 23 din Directiva 2009/103/CE.

- (30) În cazul accidentelor care implică remorci pentru care a fost emisă o asigurare de răspundere civilă separată de cea a vehiculului tractor, persoana prejudiciată ar trebui, dacă dreptul intern prevede acest lucru, să poată introduce cererea de despăgubire împotriva asigurătorului remorcii. La cerere, persoana prejudiciată ar trebui să poată obține de la asigurătorul remorcii informații despre identitatea asigurătorului vehiculului tractor sau, în cazul în care asigurătorul remorcii nu poate identifica asigurătorul vehiculului tractor, deși a depus eforturi rezonabile în acest sens, informații despre mecanismul de despăgubire prevăzut la articolul 10 din Directiva 2009/103/CE.
- (31) Pentru a facilita recunoașterea istoricului daunelor atunci când se încheie o nouă poliță de asigurare, ar trebui să fie posibil să se autentifice cu ușurință istoricul daunelor anterioare ale asiguraților care doresc să încheie noi contracte de asigurare cu societăți de asigurare. Pentru a simplifica verificarea și autentificarea certificatelor privind istoricul daunelor, este important ca formatul și conținutul lor să fie identice în toate statele membre. În plus, societățile de asigurare care iau în considerare certificatele privind istoricul daunelor pentru a stabili primele de asigurare RCA nu ar trebui să discrimineze pe motiv de naționalitate sau exclusiv pe baza statului membru în care asiguratul a avut reședința anterioară. De asemenea, societățile de asigurare ar trebui să trateze un certificat dintr-un alt stat membru privind istoricul daunelor în același mod în care tratează un certificat intern privind istoricul daunelor și ar trebui să aplice unui client din alt stat membru orice reducere de care ar beneficia un client intern aflat într-o situație identică, inclusiv reducerile prevăzute de dreptul intern al unui stat membru, cum ar fi reducerile „bonus-malus”. Statele membre ar trebui să dispună în continuare de libertatea de a adopta acte de drept intern privind sistemele „bonus-malus”, deoarece aceste sisteme au un caracter național și nu au niciun element transfrontalier și, prin urmare, în temeiul principiului subsidiarității, deciziile cu privire la acestea ar trebui să rămână la latitudinea statelor membre. Pentru a permite statelor membre să verifice dacă societățile de asigurare tratează certificatele privind istoricul daunelor și modul în care se realizează acest lucru, societățile de asigurare ar trebui să publice o prezentare generală a politicilor lor în ceea ce privește utilizarea de către acestea a istoricului daunelor la calculul primelor. Fără a aduce atingere Directivei (UE) 2016/943 a Parlamentului European și a Consiliului (*), societățile de asigurare nu sunt obligate să publice informații sensibile din punct de vedere comercial, cum ar fi detalii despre politicile de tarificare.
- (32) În vederea asigurării unor condiții uniforme pentru punerea în aplicare a Directivei 2009/103/CE, ar trebui conferite competențe de executare Comisiei în ceea ce privește forma și conținutul certificatului privind istoricul daunelor. Respectivele competențe de executare ar trebui exercitate în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 182/2011 al Parlamentului European și al Consiliului (**).
- (33) Statele membre ar trebui să poată opta pentru certificarea instrumentele care permit consumatorilor să compare prețurile, tarifele și acoperirea între furnizorii de asigurări RCA care îndeplinesc condițiile prevăzute în Directiva 2009/103/CE. Dacă sunt certificate în mod corespunzător, astfel de instrumente ar putea fi denumite „instrumente independente de comparare a primelor de asigurare RCA”. Statele membre ar trebui, de asemenea, să poată stabili instrumente publice de comparare a primelor, gestionate de o autoritate publică.
- (34) Pentru a se asigura că cererile de despăgubire sunt tratate fără dificultăți atunci când este necesar un raport privind accidentul în temeiul dreptului intern care garantează dreptul persoanei prejudiciate de a obține o copie a raportului privind accidentul de la autoritățile competente, este important ca persoana prejudiciată să aibă acces la acesta în timp util.
- (35) Pentru a se asigura că sumele minime asigurate prin asigurarea RCA nu se erodează cu timpul, competența de a adopta acte în conformitate cu articolul 290 din TFUE ar trebui delegată Comisiei în ceea ce privește actualizarea respectivelor sume minime pentru a reflecta schimbările din realitatea economică.

(*) Directiva (UE) 2016/943 a Parlamentului European și a Consiliului din 8 iunie 2016 privind protecția know-how-ului și a informațiilor de afaceri nedivulgate (secrete comerciale) împotriva dobândirii, utilizării și divulgării ilegale (JO L 157, 15.6.2016, p. 1).

(**) Regulamentul (UE) nr. 182/2011 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 februarie 2011 de stabilire a normelor și principiilor generale privind mecanismele de control de către statele membre al exercitării competențelor de executare de către Comisie (JO L 55, 28.2.2011, p. 13).

- (36) Atunci când adoptă actele delegate în temeiul competențelor prevăzute în prezenta directivă, este deosebit de important ca, în cursul lucrărilor sale pregătitoare, Comisia să organizeze consultări adecvate, inclusiv la nivel de experți, și ca respectivele consultări să se desfășoare în conformitate cu principiile stabilite în Acordul interinstituțional din 13 aprilie 2016 privind o mai bună legiferare ⁽¹⁰⁾. În special, pentru a asigura participarea egală la pregătirea actelor delegate, Parlamentul European și Consiliul primesc toate documentele în același timp cu experții din statele membre, iar experții acestor instituții au acces sistematic la reuniunile grupurilor de experți ale Comisiei însărcinate cu pregătirea actelor delegate.
- (37) În cadrul evaluării funcționării Directivei 2009/103/CE, Comisia ar trebui să monitorizeze aplicarea directivei menționate, luând în considerare numărul persoanelor prejudiciate, valoarea cererilor de despăgubire neachitate din cauza întârzierii plăților în cazurile transfrontaliere de insolvență, nivelul sumelor minime asigurate în statele membre, valoarea despăgubirilor datorate din cauza conducerii fără asigurare în ceea ce privește traficul transfrontalier și numărul de plângeri referitoare la certificatele privind istoricul daunelor.
- (38) În plus, Comisia ar trebui să elaboreze un raport de evaluare privind funcționarea organismelor de despăgubire înființate sau autorizate să despăgubească părțile prejudiciate în caz de insolvență a unei societăți de asigurare, privind cooperarea dintre acestea și privind finanțarea lor. Dacă este cazul, raportul ar trebui să fie însoțit de o propunere legislativă.
- (39) Pentru a se asigura că Directiva 2009/103/CE își îndeplinește în continuare scopul, și anume acela de a proteja potențialele persoane prejudiciate prin accidente provocate de autovehicule, Comisia ar trebui, de asemenea, să monitorizeze și să revizuiască directiva respectivă din perspectiva evoluției tehnologice, inclusiv a utilizării sporite a vehiculelor autonome și semiautonomes. Totodată, Comisia ar trebui să analizeze utilizarea de către societățile de asigurare a sistemelor în care primele sunt influențate de certificatele privind istoricul daunelor ale asiguraților. În plus, Comisia ar trebui să evalueze eficacitatea sistemelor de schimb de informații utilizate în scopul verificărilor transfrontaliere privind asigurările.
- (40) Întrucât obiectivele prezentei directive, în special asigurarea unui nivel egal al protecției minime a persoanelor prejudiciate în urma unor accidente rutiere în întreaga Uniune, asigurarea protecției acestora în cazul insolvenței societăților de asigurare și garantarea tratamentului egal al certificatelor privind istoricul daunelor de către asigurații pentru potențialii asigurați care trec frontierele interne ale Uniunii, nu pot fi realizate în mod satisfăcător de către statele membre, dar, având în vedere efectele lor, acestea pot fi realizate mai bine la nivelul Uniunii, aceasta poate adopta măsuri, în conformitate cu principiul subsidiarității, astfel cum este prevăzut la articolul 5 din Tratatul privind Uniunea Europeană. În conformitate cu principiul proporționalității, astfel cum este prevăzut la articolul respectiv, prezenta directivă nu depășește ceea ce este necesar pentru realizarea obiectivelor menționate.
- (41) În conformitate cu Declarația politică comună din 28 septembrie 2011 a statelor membre și a Comisiei privind documentele explicative ⁽¹¹⁾, statele membre s-au angajat ca, în cazuri justificate, să transmită alături de notificarea măsurilor lor de transpunere și unul sau mai multe documente care să explice relația dintre componentele unei directive și părțile corespunzătoare din instrumentele naționale de transpunere. În ceea ce privește prezenta directivă, legiuitorul consideră că este justificată transmiterea unor astfel de documente.
- (42) Prin urmare, Directiva 2009/103/CE ar trebui modificată în consecință,

⁽¹⁰⁾ JO L 123, 12.5.2016, p. 1.

⁽¹¹⁾ JO C 369, 17.12.2011, p. 14.

ADOPTĂ PREZENTA DIRECTIVĂ:

Articolul 1

Directiva 2009/103/CE se modifică după cum urmează:

1. Articolul 1 se modifică după cum urmează:

(a) punctul 1 se înlocuiește cu următorul text:

„1. «vehicul»:

(a) orice autovehicul acționat exclusiv în mod mecanic pe uscat, dar care nu se deplasează pe șine, cu:

(i) o viteză maximă constructivă mai mare de 25 km/h; sau

(ii) o masă proprie maximă mai mare de 25 kg și o viteză maximă constructivă mai mare de 14 km/h;

(b) orice remorcă destinată utilizării cu un vehicul menționat la litera (a), indiferent dacă este cuplată sau necuplată.

Fără a aduce atingere literelor (a) și (b), vehiculele pentru scaune rulante destinate exclusiv utilizării de către persoanele cu dizabilități fizice nu sunt considerate vehicule în sensul prezentei directive;”

(b) se introduce următorul punct:

„1a. «utilizarea unui vehicul»: orice utilizare a unui vehicul care este conformă în momentul accidentului cu funcția vehiculului ca mijloc de transport, indiferent de caracteristicile vehiculului și de terenul pe care este utilizat autovehiculul și indiferent dacă acesta staționează sau este în mișcare;”

(c) punctul 2 se înlocuiește cu următorul text:

„2. «persoană prejudiciată»: orice persoană îndreptățită să primească despăgubire pentru orice prejudiciu produs de vehicule;”

(d) se adaugă următorul punct:

„8. «stat membru de origine»: «stat membru de origine» în sensul definiției de la articolul 13 punctul 8 litera (a) din Directiva 2009/138/CE a Parlamentului European și a Consiliului (*).

(*) Directiva 2009/138/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 25 noiembrie 2009 privind accesul la activitate și desfășurarea activității de asigurare și de reasigurare (Solvabilitate II) (JO L 335, 17.12.2009, p. 1).”

2. Articolul 3 se modifică după cum urmează:

(a) primul paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„În conformitate cu dispozițiile articolului 5, fiecare stat membru ia toate măsurile necesare pentru a se asigura că răspunderea civilă pentru pagubele produse de un vehicul care staționează în mod obișnuit pe teritoriul lor este acoperită prin asigurare.”;

(b) se introduce următorul paragraf după primul paragraf:

„Prezenta directivă nu se aplică în cazul utilizării unui vehicul în cadrul evenimentelor și activităților sportive cu motor, inclusiv al curselor, al competițiilor, al antrenamentelor, al testărilor și al demonstrațiilor care se desfășoară într-un stat membru într-o zonă cu acces restricționat și demarcată, în cazul în care statul membru se asigură că organizatorul activității sau orice altă parte a încheiat o asigurare sau că există un instrument de garantare alternativ care acoperă prejudiciile provocate oricărei părți terțe, inclusiv spectatorilor și altor persoane prezente, dar care nu acoperă neapărat prejudiciile produse conducătorilor auto participanți și vehiculelor acestora.”

3. Articolul 4 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 4

Controale privind asigurarea

(1) Statele membre nu efectuează controale asigurarea de răspundere civilă a vehiculelor care staționează în mod obișnuit pe teritoriul unui alt stat membru sau a vehiculelor care staționează în mod obișnuit pe teritoriul unei țări terțe și care intră pe teritoriul lor de pe teritoriul unui alt stat membru.

Cu toate acestea, statele membre pot efectua astfel de controale privind asigurarea, cu condiția ca respectivele controale să nu fie discriminatorii, să fie necesare și proporționale pentru atingerea scopului urmărit, precum și:

- (a) să fie efectuate în cadrul unui control care nu urmărește exclusiv verificarea asigurării; sau
- (b) să facă parte dintr-un sistem general de control pe teritoriul național care se desfășoară și în ceea ce privește vehiculele care staționează în mod obișnuit pe teritoriul statului membru ce efectuează controlul și nu necesită oprirea vehiculului.

(2) Pe baza legislației statului membru care se aplică operatorului, datele cu caracter personal pot fi prelucrate atunci când acest lucru este necesar pentru combaterea conducerii fără asigurare a vehiculelor în alte state membre decât cele pe teritoriul cărora staționează în mod obișnuit. Legislația respectivă trebuie să fie în conformitate cu Regulamentul (UE) 2016/679 al Parlamentului European și al Consiliului (*) și să stabilească, de asemenea, măsuri corespunzătoare pentru protejarea drepturilor, libertăților și intereselor legitime ale persoanei vizate.

Măsurile respective ale statelor membre, în special, precizează scopul exact al prelucrării datelor, indică temeiul juridic relevant, respectă cerințele de securitate relevante și principiile necesității, proporționalității și al limitărilor legate de scop și stabilesc o durată proporțională de păstrare a datelor. Datele cu caracter personal prelucrate în temeiul prezentului articol exclusiv în scopul efectuării unui control privind asigurarea se păstrează numai atât timp cât sunt necesare în acest scop și, de îndată ce acesta a fost îndeplinit, se șterg complet. Dacă în urma unui control privind asigurarea se constată că un vehicul este acoperit de o asigurare obligatorie în temeiul articolului 3, operatorul șterge imediat datele respective. În cazul în care în urma unui control nu poate stabili dacă un vehicul este acoperit de o asigurare obligatorie în temeiul articolului 3, datele sunt păstrate pentru o durată limitată, care nu depășește numărul de zile necesare pentru a stabili că asigurarea există.

(*) Regulamentul (UE) 2016/679 al Parlamentului European și al Consiliului din 27 aprilie 2016 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și privind libera circulație a acestor date și de abrogare a Directivei 95/46/CE (Regulamentul general privind protecția datelor) (JO L 119, 4.5.2016, p. 1).”

4. La articolul 5 se adaugă următoarele alineate:

„(3) Un stat membru poate deroga de la articolul 3 în ceea ce privește vehiculele care sunt retrase temporar sau permanent din circulație și a căror utilizare este interzisă, cu condiția să fi fost stabilită o procedură administrativă formală sau o altă măsură verificabilă în conformitate cu dreptul intern.

În cazul unei astfel de derogări, orice stat membru se asigură că vehiculele menționate la primul paragraf sunt tratate în același mod ca vehiculele pentru care nu a fost îndeplinită obligația de asigurare menționată la articolul 3.

Fondul de garantare din statul membru în care a avut loc un accident poate invoca, pe cale de consecință, un drept față de fondul de garantare din statul membru în care staționează vehiculul în mod obișnuit.

(4) Un stat membru poate deroga de la articolul 3 în ceea ce privește vehiculele utilizate exclusiv în zone cu acces restricționat, astfel cum sunt definite în dreptul său intern.

În cazul unei astfel de derogări, orice stat membru se asigură că vehiculele menționate la primul paragraf sunt tratate în același mod ca vehiculele pentru care nu a fost îndeplinită obligația de asigurare menționată la articolul 3.

Fondul de garantare din statul membru în care a avut loc un accident poate invoca, pe cale de consecință, un drept față de fondul de garantare din statul membru în care staționează vehiculul în mod obișnuit.

(5) Un stat membru poate deroga de la articolul 3 în ceea ce privește vehiculele care nu sunt admise pentru circulație pe drumurile publice în conformitate cu dreptul său intern.

Orice stat membru care derogă de la articolul 3 în ceea ce privește vehiculele menționate la primul paragraf se asigură că vehiculele respective sunt tratate în același mod ca vehiculele pentru care nu a fost îndeplinită obligația de asigurare menționată la articolul 3.

Fondul de garantare din statul membru în care a avut loc un accident poate invoca, pe cale de consecință, un drept față de fondul de garantare din statul membru în care staționează vehiculul în mod obișnuit.

(6) În cazul în care, în temeiul alineatului (5), un stat membru derogă de la articolul 3 în ceea ce privește vehiculele care nu sunt admise pentru circulație pe drumurile publice, statul membru respectiv poate să deroge și de la articolul 10 în ceea ce privește despăgubirile pentru prejudiciile provocate de astfel de vehicule în zone care nu sunt accesibile publicului în urma unei restricții legale sau a restricționării fizice a accesului în astfel de zone, astfel cum sunt determinate în dreptul său intern.

(7) În ceea ce privește alineatele (3)-(6), statele membre notifică Comisiei dacă recurg la derogare și măsurile speciale privind punerea în aplicare a derogării. Comisia publică o listă a derogărilor respective.”

5. Articolul 9 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 9

Sumele minime

(1) Fără a aduce atingere garanțiilor de o valoare mai mare eventual stabilite de statele membre, fiecare stat membru solicită ca sumele pentru care este obligatorie asigurarea menționată la articolul 3 să fie de minimum:

(a) în cazul vătămărilor corporale: 6 450 000 EUR per accident, indiferent de numărul persoanelor prejudiciate, sau 1 300 000 EUR pentru fiecare persoană prejudiciată;

(b) în cazul daunelor materiale, 1 300 000 EUR per accident, indiferent de numărul persoanelor prejudiciate.

În cazul statelor membre care nu au adoptat moneda euro, sumele minime se convertesc în moneda lor națională prin aplicarea cursului de schimb în vigoare la 22 decembrie 2021, astfel cum este publicat în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

(2) Din cinci în cinci ani începând de la 22 decembrie 2021, Comisia revizuieste sumele menționate la alineatul (1) în concordanță cu indicele armonizat al prețurilor de consum (IAPC) stabilit în temeiul Regulamentului (UE) 2016/792 al Parlamentului European și al Consiliului (*).

Comisia adoptă acte delegate în conformitate cu articolul 28b în ceea ce privește adaptarea sumelor respective la IAPC în termen de șase luni de la sfârșitul fiecărei perioade de cinci ani.

În cazul statelor membre care nu au adoptat moneda euro, sumele se convertesc în moneda lor națională prin aplicarea cursului de schimb în vigoare la data calculării noilor sume minime, astfel cum este publicat în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

(*) Regulamentul (UE) 2016/792 al Parlamentului European și al Consiliului din 11 mai 2016 privind indicii armonizați ai prețurilor de consum și indicele prețului locuințelor, și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 2494/95 al Consiliului (JO L 135, 24.5.2016, p. 11).”

6. Titlul capitolului 4 se înlocuiește cu următorul text:

„CAPITOLUL 4

DESPĂGUBIREA PREJUDICIILOR PROVOCATE DE UN VEHICUL NEIDENTIFICAT SAU DE UN VEHICUL PENTRU CARE NU A FOST ÎNDEPLINITĂ OBLIGAȚIA DE ASIGURARE PREVĂZUTĂ LA ARTICOLUL 3 ȘI DESPĂGUBIREA ÎN CAZ DE INSOLVENȚĂ”.

7. Articolul 10 se modifică după cum urmează:

- (a) la alineatul (1), al doilea paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„Primul paragraf nu aduce atingere dreptului statelor membre de a acorda intervenției acestui organism un caracter subsidiar sau nu și nici dreptului acestora de a reglementa regresul împotriva persoanei sau a persoanelor care responsabile de accident și a altor asigurători sau organisme de securitate socială obligate să despăgubească persoana prejudiciată pentru prejudiciile produse prin același accident. Cu toate acestea, statele membre nu pot permite organismului să condiționeze plata despăgubirii de dovedirea de către persoana prejudiciată, într-un fel sau altul, a faptului că persoana responsabilă de producerea accidentului este incapabilă să plătească sau refuză efectuarea plății.”;

- (b) la alineatul (2), primul paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„(2) Persoana prejudiciată poate, în orice caz, să se adreseze direct organismului care, pe baza informațiilor furnizate la cererea sa de către persoana prejudiciată, este obligat să îi dea un răspuns motivat cu privire la plata unei despăgubiri.”;

- (c) la alineatul (3), al doilea paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„Cu toate acestea, atunci când organismul a plătit o despăgubire pentru vătămări corporale grave pentru orice persoană prejudiciată prin același accident prin care un vehicul neidentificat a provocat daune materiale, statele membre nu pot exclude plata despăgubirii daunelor materiale pe motivul că vehiculul nu este identificat. Cu toate acestea, statele membre pot să prevadă o franșiză de cel mult 500 EUR care să fie suportată de către persoana prejudiciată care suferă astfel de daune materiale.”;

- (d) alineatul (4) se înlocuiește cu următorul text:

„(4) Fiecare stat membru aplică, în ceea ce privește plata despăgubirii de către organism, actele sale cu putere de lege și actele sale administrative, fără a aduce atingere oricărei alte practici mai favorabile persoanei prejudiciate.”

8. Se introduce următorul articol:

„Articolul 10a

Protecția persoanelor prejudiciate în privința prejudiciilor provocate de accidente care au avut loc în statul membru de reședință în cazul insolvenței unei societăți de asigurare

(1) Fiecare stat membru înființează sau autorizează un organism cărui i se încredințează sarcina de a despăgubi persoanele prejudiciate care își au reședința pe teritoriul său, cel puțin în limitele obligației de asigurare, pentru daune materiale sau vătămări corporale provocate de un vehicul asigurat de o societate de asigurare, din momentul în care:

- (a) societatea de asigurare face obiectul unei proceduri de faliment; sau
- (b) societatea de asigurare face obiectul unei proceduri de lichidare, în sensul definiției de la articolul 268 alineatul (1) litera (d) din Directiva 2009/138/CE.

(2) Fiecare stat membru ia măsurile corespunzătoare pentru a se asigura că organismul menționat la alineatul (1) dispune de fonduri suficiente pentru a despăgubi persoanele prejudiciate în conformitate cu normele stabilite la alineatul (10) atunci când sunt datorate despăgubiri în situațiile prevăzute la alineatul (1) literele (a) și (b). Măsurile respective pot include cerințe de a plăti contribuții financiare, cu condiția ca acestea să fie impuse numai societăților de asigurare care au fost autorizate de statul membru care le impune.

(3) Fără a aduce atingere niciunei obligații în temeiul articolului 280 din Directiva 2009/138/CE, fiecare stat membru se asigură că, ori de câte ori se emite un ordin sau se ia o decizie de către o instanță competentă sau de către orice altă autoritate competentă de a iniția procedura menționată la alineatul (1) litera (a) sau (b), acestea privesc o

societate de asigurare al cărei stat membru este statul membru de origine, iar ordinul sau decizia respectivă se publică. Organismul menționat la alineatul (1) stabilit în statul membru de origine al societății de asigurare se asigură că toate organismele menționate la alineatul (1) din toate statele membre sunt informate prompt cu privire la ordinul sau decizia respectivă.

- (4) Persoana prejudiciată poate prezenta o cerere de despăgubire direct organismului menționat la alineatul (1).
- (5) La primirea cererii de despăgubire, organismul menționat la alineatul (1) informează organismul echivalent din statul membru de origine al societății de asigurare și societatea de asigurare care face obiectul procedurii de faliment sau de lichidare ori administratorul sau lichidatorul acesteia, în sensul definiției de la articolul 268 alineatul (1) litera (e) și, respectiv, litera (f) din Directiva 2009/138/CE, cu privire la faptul că a primit o cerere de despăgubire de la persoana prejudiciată.
- (6) Societatea de asigurare care face obiectul unei proceduri de faliment sau de lichidare ori administratorul sau lichidatorul acesteia informează organismul menționat la alineatul (1) atunci când acoperă sau refuză preluarea răspunderii cu privire la o cerere de despăgubire care a fost primită și de către organismul menționat la alineatul (1).
- (7) Statele membre se asigură că organismul menționat la alineatul (1), cel puțin pe baza informațiilor primite la cererea sa de la persoana prejudiciată, furnizează persoanei prejudiciate o ofertă justificată de despăgubire sau un răspuns motivat, astfel cum se prevede la al doilea paragraf de la prezentul alineat, în conformitate cu dreptul intern aplicabil, în termen de trei luni de la data la care persoana prejudiciată și-a prezentat cererea de despăgubire organismului respectiv.

În sensul primului paragraf, organismul:

- (a) înaintează o ofertă justificată de despăgubire, în cazul în care stabilește să preia răspunderea pentru a acoperi despăgubirea în temeiul alineatului (1) litera (a) sau (b), răspunderea nu este contestată, iar prejudiciul a fost cuantificat parțial sau total;
- (b) oferă un răspuns motivat la observațiile formulate în cererea de despăgubire, în cazul în care stabilește să nu preia răspunderea pentru a acoperi despăgubirea în temeiul alineatului (1) litera (a) sau (b) sau în cazul în care răspunderea a fost respinsă sau nu a fost stabilită în mod clar sau în care prejudiciul nu a fost pe deplin cuantificat.
- (8) În cazul în care se datorează despăgubiri în conformitate cu alineatul (7) al doilea paragraf litera (a), organismul menționat la alineatul (1) plătește despăgubirea persoanei prejudiciate fără întârzieri nejustificate și, în orice caz, în termen de trei luni de la acceptarea de către persoana prejudiciată a ofertei justificate de despăgubire menționate la alineatul (7) al doilea paragraf litera (a).

În cazul în care prejudiciul a fost cuantificat doar parțial, cerințele privind plata despăgubirii prevăzute la primul paragraf se aplică în ceea ce privește prejudiciul parțial cuantificat, din momentul acceptării ofertei justificate de despăgubire corespunzătoare.

- (9) Statele membre se asigură că organismul menționat la alineatul (1) dispune de toate prerogativele și competențele necesare pentru a putea coopera în timp util cu alte astfel de organisme din alte state membre, cu organisme înființate sau autorizate în temeiul articolului 25a în toate statele membre și cu alte părți interesate, inclusiv cu o societate de asigurare care face obiectul unei proceduri de faliment sau de lichidare, cu administratorul sau lichidatorul acesteia și cu autoritățile naționale competente ale statelor membre, în toate etapele procedurii menționate la prezentul articol. O astfel de cooperare include solicitarea, primirea și furnizarea de informații, inclusiv cu privire la detaliile unor cereri specifice, dacă este cazul.
- (10) În cazul în care statul membru de origine al societății de asigurare menționate la alineatul (1) este diferit de statul membru de reședință al persoanei prejudiciate, organismul menționat la alineatul (1) din statul membru de reședință al persoanei prejudiciate care a despăgubit persoana prejudiciată în conformitate cu alineatul (8) are dreptul să ceară rambursarea completă a sumei plătite cu titlu de despăgubire de la organismul menționat la alineatul (1) din statul membru de origine al societății de asigurare.

Organismul menționat la alineatul (1) din statul membru de origine al societății de asigurare efectuează plata către organismul menționat la alineatul (1) din statul membru de reședință al persoanei prejudiciate care a despăgubit persoana prejudiciată în conformitate cu alineatul (8), într-un termen rezonabil, care nu depășește șase luni de la primirea cererii pentru o astfel de rambursare, cu excepția cazului în care organismele respective convin în scris un alt termen.

Organismul care a acordat despăgubiri în temeiul primului paragraf se subrogă în drepturile persoanei prejudiciate împotriva persoanei care a provocat accidentul sau a societății sale de asigurare, cu excepția drepturilor persoanei prejudiciate împotriva asiguratului sau a beneficiarului asigurării care a provocat accidentul, în măsura în care răspunderea asiguratului sau a beneficiarului asigurării ar fi acoperită de societatea de asigurare insolventă în conformitate cu dreptul intern aplicabil. Fiecare stat membru are obligația de a recunoaște dreptul de subrogație prevăzut de orice alt stat membru.

(11) Alineatele (1)-(10) nu aduc atingere dreptului statelor membre:

- (a) de a acorda despăgubirii plătite de organismul menționat la alineatul (1) un caracter subsidiar sau nu;
- (b) de a reglementa regresul pentru același accident între:
 - (i) organismul menționat la alineatul (1);
 - (ii) persoana sau persoanele responsabile de accident;
 - (iii) alte societăți de asigurare sau organisme de asigurări sociale obligate să despăgubească persoana prejudiciată.

(12) Statele membre nu permit ca organismul menționat la alineatul (1) să condiționeze plata despăgubirii de îndeplinirea altor cerințe decât cele stabilite în prezenta directivă. În special, statele membre nu permit ca organismul menționat la alineatul (1) să condiționeze plata despăgubirii de obligația demonstrării de către persoana prejudiciată că persoana juridică sau fizică răspunzătoare nu este în măsură sau refuză să plătească.

(13) Organismele menționate la alineatul (1) sau entitățile menționate la al doilea paragraf de la prezentul alineat se străduiesc să încheie un acord până la 23 decembrie 2023 pentru a pune în aplicare prezentul articol, în ceea ce privește funcțiile și obligațiile lor, precum și procedurile de rambursare în temeiul prezentului articol.

În acest scop, până la 23 iunie 2023, fiecare stat membru:

- (a) înființează sau autorizează organismul menționat la alineatul (1) și îl abilitază să negocieze și să încheie un astfel de acord; sau
- (b) desemnează o altă entitate și o abilitază să negocieze și să încheie a un astfel de acord, la care va deveni parte organismul menționat la alineatul (1) odată ce este înființat sau autorizat.

Acordul menționat la primul paragraf se notifică imediat Comisiei.

În cazul în care acordul menționat la primul paragraf nu este încheiat până la 23 decembrie 2023, Comisia este împuternicită să adopte acte delegate în conformitate cu procedura menționată la articolul 28b pentru a specifica sarcinile procedurale și obligațiile procedurale ale organismelor menționate la alineatul (1) în ceea ce privește rambursarea.”

9. La articolul 11, primul paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„În cazul unui litigiu între organismul menționat la articolul 10 alineatul (1) și asigurătorul de răspundere civilă, referitor la cine trebuie să despăgubească persoana prejudiciată, statele membre adoptă măsurile necesare pentru desemnarea părții care este obligată într-o primă fază să despăgubească, fără întârziere, persoana prejudiciată.”

10. Titlul capitolului 5 se înlocuiește cu următorul text:

„CAPITOLUL 5

CATEGORII SPECIFICE DE PERSOANE PREJUDICIATE, CLAUZĂ CONTRACTUALĂ DE EXCLUDERE, PRIMA UNICĂ, VEHICULE EXPEDIMATE DINTR-UN STAT MEMBRU ÎN ALTUL”

11. Titlul articolului 12 se înlocuiește cu următorul text:

„Categorii speciale de persoane prejudiciate”.

12. Articolul 13 se modifică după cum urmează:

(a) la alineatul (1):

(i) partea introductivă de la primul paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„(1) Fiecare stat membru adoptă toate măsurile necesare pentru ca orice dispoziție legală sau clauză contractuală conținută într-o poliță de asigurare eliberată în conformitate cu articolul 3 să fie lipsită de efect în ceea ce privește cererile de despăgubire ale terțelor persoane prejudiciate în urma unui accident, dacă dispoziția legală sau clauza contractuală respectivă exclude de la asigurare cazurile în care vehiculele sunt utilizate sau conduse de către:”;

(ii) al treilea paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„Statele membre au posibilitatea să nu aplice dispoziția de la primul paragraf, în cazul accidentelor survenite pe teritoriul lor, dacă și în măsura în care persoana prejudiciată poate obține despăgubirea prejudiciului său de la un organism de asigurări sociale.”;

(b) la alineatul (2), al doilea paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„Statele membre care, în cazul vehiculelor furate sau obținute prin violență, prevăd intervenția organismului menționat la articolul 10 alineatul (1), pot stabili pentru daunele materiale o franșiză de maximum 250 EUR, care să fie suportată de către persoana prejudiciată.”

13. La articolul 15, alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:

„(1) Prin derogare de la articolul 13 punctul 13 litera (b) din Directiva 2009/138/CE, atunci când un vehicul este expedit dintr-un stat membru în altul, statul membru în care este localizat riscul este considerat, în funcție de opțiunea părții responsabile pentru acoperirea prejudiciilor aduse terților, fie statul membru de înmatriculare, fie, de îndată ce este acceptată livrarea de către cumpărător, statul membru de destinație, pentru o perioadă de 30 de zile, chiar dacă vehiculul nu a fost înmatriculat în mod oficial în statul membru de destinație.

Statele membre se asigură că centrul de informare menționat la articolul 23 din statul membru în care este înmatriculat vehiculul, statul membru de destinație atunci când acesta este diferit de statul membru în care vehiculul este înmatriculat, sau orice alt stat membru relevant, cum ar fi statul membru pe teritoriul căruia s-a produs accidentul sau în care își are reședința o persoană prejudiciată, cooperează reciproc pentru a se asigura că sunt disponibile informațiile necesare privind vehiculul expedit de care dispun în conformitate cu articolul 23.”

14. Se introduce următorul articol:

„Articolul 15a

Protecția persoanelor prejudiciate în urma accidentelor care implică o remorcă tractată de un vehicul

(1) În cazul unui accident provocat de un ansamblu de vehicule format dintr-un vehicul care tractează o remorcă, atunci când remorca are o asigurare de răspundere civilă separată, persoana prejudiciată poate introduce cererea de despăgubire direct împotriva societății de asigurare care a asigurat remorca, în cazul în care:

(a) remorca poate fi identificată, dar vehiculul care o tracta nu poate fi identificat; și

(b) dreptul intern aplicabil prevede obligația asigurătorului remorcii să acorde despăgubiri.

O societate de asigurare care a despăgubit persoana prejudiciată are drept de regres împotriva societății care a asigurat vehiculul tractor sau împotriva organismului menționat la articolul 10 alineatul (1), dacă și în măsura în care acest lucru este prevăzut de dreptul intern aplicabil.

Prezentul alineat nu aduce atingere dreptului intern aplicabil care prevede norme mai favorabile persoanei prejudiciate.

(2) În cazul unui accident provocat de un ansamblu de vehicule ce este format dintr-un vehicul tractor și o remorcă, asigurătorul remorcii, cu excepția cazului în care dreptul intern aplicabil prevede obligația acestuia de a acorda o despăgubire integrală, informează persoana prejudiciată, la cererea acesteia, fără întârzieri nejustificate, cu privire la:

(a) identitatea asigurătorului vehiculului tractor; sau

(b) în cazul în care asigurătorul remorcii nu poate identifica asigurătorul vehiculului tractor, mecanismul de despăgubire prevăzut la articolul 10.”

15. Articolul 16 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 16

Certificatul privind cererile de despăgubire ale terților

Statele membre se asigură că asiguratul are dreptul de a solicita în orice moment un certificat cu privire la cererile de despăgubire formulate de terți și care implică vehiculul sau vehiculele care fac obiectul contractului de asigurare în cel puțin ultimii cinci ani ai relației contractuale sau cu privire la absența unor astfel de acțiuni («certificat privind istoricul daunelor»).

Societatea de asigurare sau un organism eventual desemnat de un stat membru pentru furnizarea de servicii de asigurări obligatorii sau pentru eliberarea unor astfel de certificate atestă istoricul daunelor asiguratului în termen de 15 zile de la depunerea cererii. Aceasta se realizează prin utilizarea formularului de certificat privind istoricul daunelor.

Statele membre se asigură că, atunci când iau în considerare certificatele privind istoricul daunelor emise de alte societăți de asigurare sau de alte organisme menționate la al doilea paragraf, societățile de asigurare nu tratează asigurații în mod discriminatoriu și nu suprataxează primele acestora pe baza naționalității lor sau exclusiv pe baza statului membru în care aceștia au avut reședința anterioară.

Statele membre se asigură că, în cazul în care o societate de asigurare ia în considerare certificatele privind istoricul daunelor pentru a stabili primele de asigurare, aceasta le tratează pe cele emise în alte state membre în același mod în care le tratează pe cele emise în statul membru respectiv de o societate de asigurare sau de alte organisme menționate la al doilea paragraf, inclusiv în ceea ce privește aplicarea oricăror reduceri.

Statele membre se asigură că societățile de asigurare publică o prezentare generală a politicilor lor în ceea ce privește utilizarea de către acestea a certificatelor privind istoricul daunelor la calculul primelor de asigurare.

Comisia adoptă până la 23 iulie 2023 acte de punere în aplicare care precizează, prin intermediul unui model, formularul și conținutul certificatului privind istoricul daunelor, astfel cum se menționează la al doilea paragraf. Modelul respectiv conține informații cu privire la caracteristicile următoare:

- (a) identitatea societății de asigurare sau a organismului care a emis certificatul privind istoricul daunelor;
- (b) identitatea asiguratului, inclusiv datele sale de contact;
- (c) vehiculul asigurat și numărul de identificare al vehiculului;
- (d) data la care începe și cea la care expiră asigurarea vehiculului;
- (e) numărul daunelor soluționate în temeiul contractului de asigurare RCA al asiguratului în perioada acoperită de certificatul privind istoricul daunelor, inclusiv data fiecărei cereri de despăgubire;
- (f) informații suplimentare relevante conform normelor sau practicilor aplicabile în statele membre.

Comisia consultă toate părțile interesate și colaborează îndeaproape cu statele membre înainte de a adopta respectivele acte de punere în aplicare.

Respectivele acte de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de consultare menționată la articolul 28a alineatul (2).”

16. Se introduce următorul articol:

„Articolul 16a

Instrumente de comparare a primelor de asigurare RCA

(1) Statele membre pot alege să certifice instrumente care să le permită consumatorilor să compare gratuit prețurile, tarifele și acoperirea oferite de furnizorii de asigurare obligatorie astfel cum este menționată la articolul 3, ca «instrumente independente de comparare a primelor de asigurare RCA», dacă sunt îndeplinite condițiile de la alineatul (2).

- (2) Un instrument de comparare în sensul alineatului (1):
- (a) este independent din punct de vedere operațional de furnizorii de asigurare obligatorie astfel cum este menționată la articolul 3 și garantează că furnizorii de servicii beneficiază de egalitate de tratament în rezultatele căutării;
 - (b) menționează în mod clar identitatea proprietarilor și a operatorilor instrumentului de comparare;
 - (c) definește criterii clare și obiective pe care se bazează comparația;
 - (d) utilizează un limbaj clar și lipsit de ambiguitate;
 - (e) furnizează informații exacte și actualizate și precizează momentul ultimei actualizări;
 - (f) poate fi utilizat de toți furnizorii de asigurare obligatorie astfel cum este menționată la articolul 3, pune la dispoziție informații relevante și include o gamă largă de oferte ce acoperă o parte semnificativă a pieței asigurărilor RCA și, dacă informațiile prezentate nu constituie o imagine de ansamblu completă a pieței respective, furnizează utilizatorilor o declarație clară în acest sens, înaintea afișării rezultatelor;
 - (g) pune la dispoziție o procedură eficientă de raportare a informațiilor incorecte;
 - (h) include o declarație conform căreia prețurile se bazează pe informațiile furnizate și nu sunt obligatorii pentru furnizorii de asigurări.”

17. Articolul 23 se modifică după cum urmează:

- (a) se introduce următorul alineat:

„(1a) Statele membre se asigură că societățile de asigurare sau alte entități au obligația de a furniza informațiile menționate la alineatul (1) litera (a) punctele (i), (ii) și (iii) centrelor de informare și de a le informa pe acestea ori de câte ori o poliță de asigurare își pierde valabilitatea sau nu mai acoperă un vehicul înmatriculat.”;

- (b) alineatul (6) se înlocuiește cu următorul text:

„(6) Prelucrarea datelor cu caracter personal care rezultă din alineatele (1)-(5) se efectuează în conformitate cu Regulamentul (UE) 2016/679.”

18. Se introduce următorul articol:

„Articolul 25a

Protecția persoanelor prejudiciate în privința prejudiciilor provocate de accidente care au avut loc într-un stat membru care nu este statul membru de reședință al acestora, în cazul insolvenței unei societăți de asigurare

(1) Fiecare stat membru înființează sau autorizează un organism căruia i se încredințează sarcina de a despăgubi persoanele prejudiciate care își au reședința pe teritoriul său, în cazurile menționate la articolul 20 alineatul (1), cel puțin în limitele obligației de asigurare, pentru daune materiale sau vătămări corporale provocate de un vehicul asigurat de o societate de asigurare, din momentul în care:

- (a) societatea de asigurare face obiectul unei proceduri de faliment; sau
- (b) societatea de asigurare face obiectul unei proceduri de lichidare, în sensul definiției de la articolul 268 alineatul (1) litera (d) din Directiva 2009/138/CE.

(2) Fiecare stat membru ia măsurile corespunzătoare pentru a se asigura că organismul menționat la alineatul (1) dispune de fonduri suficiente pentru a despăgubi persoanele prejudiciate în conformitate cu normele stabilite la alineatul (10) atunci când sunt datorate despăgubiri în situațiile prevăzute la alineatul (1) literele (a) și (b). Măsurile respective pot include cerințe de a plăti contribuții financiare, cu condiția ca acestea să fie impuse numai societăților de asigurare care au fost autorizate de statul membru care le impune.

(3) Fără a aduce atingere niciunei obligații în temeiul articolului 280 din Directiva 2009/138/CE, fiecare stat membru se asigură că, ori de câte ori se emite un ordin sau se ia o decizie de către o instanță competentă sau de către orice altă autoritate competentă de a iniția procedura menționată la alineatul (1) litera (a) sau (b), cu privire la o societate de asigurare al cărei stat membru de origine este statul membru respectiv, ordinul sau decizia respectivă se fac publice. Organismul menționat la alineatul (1) stabilit în statul membru de origine al societății de asigurare se asigură că toate organismele menționate la alineatul (1) și toate organismele de despăgubire menționate la articolul 24 din toate statele membre sunt informate prompt cu privire la ordinul sau decizia respectivă.

- (4) Persoana prejudiciată poate prezenta o cerere de despăgubire direct organismului menționat la alineatul (1).
- (5) La primirea cererii de despăgubire, organismul menționat la alineatul (1) informează organismul echivalent din statul membru de origine al societății de asigurare, organismul de despăgubire în temeiul articolului 24 din statul membru de reședință al persoanei prejudiciate și societatea de asigurare care face obiectul procedurii de faliment sau de lichidare ori administratorul sau lichidatorul acesteia, în sensul definiției de la articolul 268 alineatul (1) litera (e) și, respectiv, litera (f) din Directiva 2009/138/CE, cu privire la faptul că a primit o cerere de despăgubire de la persoana prejudiciată.
- (6) Societatea de asigurare care face obiectul unei proceduri de faliment sau de lichidare ori administratorul sau lichidatorul acesteia informează organismul menționat la alineatul (1) atunci când despăgubește sau refuză preluarea acoperirii răspunderii cu privire la o cerere de despăgubire care a fost primită și de organismul menționat la alineatul (1).
- (7) Statele membre se asigură că organismul menționat la alineatul (1), cel puțin pe baza informațiilor primite la cererea sa de la persoana prejudiciată, înaintează persoanei prejudiciate o ofertă justificată de despăgubire sau un răspuns motivat, astfel cum se prevede la al doilea paragraf de la prezentul alineat, în conformitate cu dreptul intern aplicabil, în termen de trei luni de la data la care persoana prejudiciată și-a prezentat cererea de despăgubire organismului respectiv.

În sensul primului paragraf, organismul:

- (a) înaintează o ofertă justificată de despăgubire, în cazul în care stabilește să preia răspunderea pentru a acoperi despăgubirea în temeiul alineatului (1) litera (a) sau (b), răspunderea nu este contestată, iar prejudiciul a fost cuantificat parțial sau total;
- (b) furnizează un răspuns motivat la observațiile formulate în cererea de despăgubire, în cazul în care stabilește să nu preia răspunderea pentru a acoperi despăgubirea în temeiul alineatului (1) litera (a) sau (b) sau în cazul în care răspunderea este respinsă sau nu a fost stabilită în mod clar sau prejudiciul nu a fost pe deplin cuantificat.
- (8) În cazul în care se datorează despăgubiri în conformitate cu alineatul (7) al doilea paragraf litera (a), organismul menționat la alineatul (1) plătește despăgubirea persoanei prejudiciate fără întârzieri nejustificate și, în orice caz, în termen de trei luni de la acceptarea de către persoana prejudiciată a ofertei justificate de despăgubire menționate la alineatul (7) al doilea paragraf litera (a).

În cazul în care prejudiciul a fost cuantificat doar parțial, cerințele privind plata despăgubirii prevăzute la primul paragraf se aplică în ceea ce privește prejudiciul parțial cuantificat, din momentul acceptării ofertei justificate de despăgubire corespunzătoare.

- (9) Statele membre se asigură că organismul menționat la alineatul (1) dispune de toate prerogativele și competențele necesare pentru a putea coopera în timp util cu alte astfel de organisme din alte state membre, cu organisme înființate sau autorizate în temeiul articolelor 10a și 24 în toate statele membre și cu alte părți interesate, inclusiv cu o societate de asigurare care face obiectul unei proceduri de faliment sau de lichidare, cu reprezentantul acesteia însărcinat cu soluționarea cererilor de despăgubire, administratorul sau lichidatorul acesteia, și cu autoritățile naționale competente ale statelor membre, în toate etapele procedurii menționate la prezentul articol. O astfel de cooperare include solicitarea, primirea și furnizarea de informații, inclusiv cu privire la detaliile unor cereri specifice, dacă este cazul.
- (10) În cazul în care statul membru de origine al societății de asigurare menționate la alineatul (1) este diferit de statul membru de reședință al persoanei prejudiciate, organismul menționat la alineatul (1) din statul membru de reședință al acesteia care a despăgubit această persoană în conformitate cu alineatul (8) are dreptul să ceară rambursarea completă a sumei plătite cu titlu de despăgubire de la organismul menționat la alineatul (1) din statul membru de origine al societății de asigurare.

Organismul menționat la alineatul (1) din statul membru de origine al societății de asigurare efectuează plata către organismul menționat la alineatul (1) din statul membru de reședință al persoanei prejudiciate care a despăgubit această persoană în conformitate cu alineatul (8), într-un termen rezonabil, care nu depășește șase luni de la primirea cererii pentru o astfel de rambursare, cu excepția cazului în care organismele respective convin în scris un alt termen.

Organismul care a acordat despăgubiri în temeiul primului paragraf se subrogă în drepturile persoanei prejudiciate împotriva persoanei care a provocat accidentul sau a societății sale de asigurare, cu excepția drepturilor persoanei prejudiciate împotriva asiguratului sau a beneficiarului asigurării care a provocat accidentul, în măsura în care răspunderea asiguratului sau a beneficiarului asigurării ar fi acoperită de societatea de asigurare insolventă în conformitate cu dreptul intern aplicabil. Fiecare stat membru are obligația de a recunoaște dreptul de subrogație prevăzut de orice alt stat membru.

(11) Alineatele (1)-(10) nu aduc atingere dreptului statelor membre de a:

- (a) acorda despăgubirii plătite de organismul menționat la alineatul (1) un caracter subsidiar sau nu;
- (b) reglementa regresul pentru același accident între:
 - (i) organismul menționat la alineatul (1);
 - (ii) persoana sau persoanele care răspund de accident;
 - (iii) alte societăți de asigurare sau organisme de asigurări sociale obligate să despăgubească persoana prejudiciată.

(12) Statele membre nu permit ca organismul menționat la alineatul (1) să condiționeze plata despăgubirii de îndeplinirea altor cerințe decât cele stabilite în prezenta directivă. În special, statele membre nu permit ca organismul menționat la alineatul (1) să condiționeze plata despăgubirii de dovedirea de către persoana prejudiciată a faptului că persoana juridică sau fizică răspunzătoare de producerea accidentului este incapabilă să plătească sau refuză efectuarea plății.

(13) Organismele menționate la alineatul (1) sau entitățile menționate la al doilea paragraf de la prezentul alineat se străduiesc să încheie un acord până la 23 decembrie 2023 pentru a pune în aplicare prezentul articol, în ceea ce privește funcțiile și obligațiile lor, precum și procedurile de rambursare în temeiul prezentului articol.

În acest scop, până la 23 iunie 2023, fiecare stat membru:

- (a) înființează sau autorizează organismul menționat la alineatul (1) și îl abilitază să negocieze și să încheie un astfel de acord; sau
- (b) desemnează o entitate și o abilitază să negocieze și să încheie un astfel de acord, la care va deveni parte organismul menționat la alineatul (1) de îndată ce este înființat sau autorizat.

Acordul menționat la primul paragraf se notifică imediat Comisiei.

În cazul în care acordul menționat la primul paragraf nu este încheiat până la 23 decembrie 2023, Comisia este împuternicită să adopte acte delegate în conformitate cu procedura menționată la articolul 28b pentru a specifica sarcinile procedurale și obligațiile procedurale ale organismelor menționate la alineatul (1) în ceea ce privește rambursarea.”

19. La articolul 26, primul paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„Statele membre iau toate măsurile corespunzătoare pentru a facilita punerea, în timp util, la dispoziția persoanelor prejudiciate, asigurătorilor acestora sau reprezentanților lor legali a datelor esențiale necesare pentru soluționarea cererilor de despăgubire.”

20. Se introduce următorul articol:

„Articolul 26a

Informarea persoanelor prejudiciate

Statele membre care înființează sau autorizează mai multe organisme de despăgubire în temeiul articolului 10 alineatul (1), al articolului 10a alineatul (1), al articolului 24 alineatul (1) și al articolului 25a alineatul (1) se asigură că persoanele prejudiciate au acces la informații esențiale cu privire la posibilele modalități de a solicita despăgubiri.”

21. La articolul 28 alineatul (1) se adaugă următorul paragraf:

„Statele membre pot prevedea obligativitatea asigurării RCA care îndeplinește cerințele prezentei directive pentru orice echipament motorizat utilizat pentru transportul pe uscat care nu se încadrează în definiția noțiunii de «vehicul» de la articolul 1 punctul 1 și căruia nu i se aplică articolul 3.”

22. Se introduc următoarele articole:

„Articolul 28a

Procedura comitetului

(1) Comisia este asistată de Comitetul European pentru asigurări și pensii ocupaționale instituit prin Decizia 2004/9/CE a Comisiei (*). Respectivul comitet reprezintă un comitet în înțelesul Regulamentului (UE) nr. 182/2011 al Parlamentului European și al Consiliului (**).

(2) În cazul în care se face trimitere la prezentul alineat, se aplică articolul 4 din Regulamentul (UE) nr. 182/2011.

Articolul 28b

Exercitarea competențelor delegate

(1) Competența de a adopta acte delegate este conferită Comisiei în condițiile prevăzute la prezentul articol.

(2) Competența de a adopta acte delegate menționată la articolul 9 alineatul (2) se conferă Comisiei pe o perioadă nedeterminată de la 22 decembrie 2021.

Competența de a adopta acte delegate menționată la articolul 10a alineatul (13) al patrulea paragraf și la articolul 25a alineatul (13) al patrulea paragraf se conferă Comisiei pe o perioadă de șapte ani de la 22 decembrie 2021. Delegarea de competențe se prelungește tacit cu perioade de timp identice, cu excepția cazului în care Parlamentul European sau Consiliul se opune prelungirii respective cu cel puțin trei luni înainte de încheierea fiecărei perioade.

(3) Delegarea de competențe menționată la articolul 9 alineatul (2), articolul 10a alineatul (13) al patrulea paragraf și articolul 25a alineatul (13) al patrulea paragraf poate fi revocată oricând de Parlamentul European sau de Consiliu. O decizie de revocare pune capăt delegării de competențe specificate în decizia respectivă. Decizia produce efecte din ziua care urmează datei publicării acesteia în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* sau de la o dată ulterioară menționată în decizie. Decizia nu aduce atingere actelor delegate care sunt deja în vigoare.

(4) Înainte de adoptarea unui act delegat, Comisia consultă experții desemnați de fiecare stat membru în conformitate cu principiile prevăzute în Acordul interinstituțional din 13 aprilie 2016 privind o mai bună legiferare (***)

(5) De îndată ce adoptă un act delegat, Comisia îl notifică simultan Parlamentului European și Consiliului.

(6) Un act delegat adoptat în temeiul articolului 9 alineatul (2), al articolului 10a alineatul (13) al patrulea paragraf și al articolului 25a alineatul (13) al patrulea paragraf intră în vigoare numai în cazul în care nici Parlamentul European și nici Consiliul nu au formulat obiecții în termen de trei luni de la notificarea acestuia către Parlamentul European și Consiliu, sau în cazul în care, înaintea expirării termenului respectiv, Parlamentul European și Consiliul au informat Comisia că nu vor formula obiecții. Respectivul termen se prelungește cu trei luni la inițiativa Parlamentului European sau a Consiliului.

Articolul 28c

Evaluare și revizuire

(1) În termen de cel mult cinci ani de la data de aplicare a articolului 10a și, respectiv, a articolului 25a, astfel cum se menționează la articolul 30 al doilea, al treilea și al patrulea paragraf, Comisia prezintă Parlamentului European și Consiliului un raport privind funcționarea organismelor menționate la articolele 10a și 25a, cooperarea dintre acestea și finanțarea lor. Dacă este cazul, raportul este însoțit de o propunere legislativă. În ceea ce privește finanțarea organismelor respective, raportul respectiv include cel puțin:

- (a) o evaluare a capacităților de finanțare și a nevoilor de finanțare ale organismelor de despăgubire în ceea ce privește pasivele potențiale ale acestora, ținând seama de riscul de insolvență a asigurătorilor RCA de pe piețele statelor membre;
- (b) o evaluare a armonizării abordărilor de finanțare a organismelor de despăgubire;

- (c) în cazul în care raportul este însoțit de o propunere legislativă, o evaluare a impactului contribuțiilor asupra primelor de asigurare RCA.
- (2) Până la 24 decembrie 2030, Comisia prezintă Parlamentului European, Consiliului și Comitetului Economic și Social European un raport în care evaluează punerea în aplicare a prezentei directive, cu excepția elementelor care fac obiectul evaluării menționate la alineatul (1), inclusiv în ceea ce privește:
- (a) punerea în aplicare a prezentei directive ținând seama de evoluțiile tehnologice, în special în ceea ce privește vehiculele autonome și semiautonomie;
 - (b) caracterul adecvat al domeniului de aplicare al prezentei directive, având în vedere riscurile de accidente prezentate de diferite autovehicule;
 - (c) analiza eficacității sistemelor de schimb de informații în scopul verificării asigurărilor în situații transfrontaliere, inclusiv, dacă este necesar, analiza fezabilității utilizării în astfel de cazuri a sistemelor existente de schimb de informații și, în orice caz, o analiză a obiectivelor sistemelor de schimb de informații și o evaluare a costurilor acestora; și
 - (d) utilizarea de către societățile de asigurare a sistemelor în care primele sunt influențate de certificatele privind istoricul daunelor ale asiguraților, printre altele a sistemelor bonus-malus sau a «bonificațiilor la reînnoirea contractului fără daune produse».

Raportul este însoțit, dacă este cazul, de o propunere legislativă.

(*) Decizia 2004/9/CE a Comisiei din 5 noiembrie 2003 de instituire a Comitetului European pentru asigurări și pensii ocupaționale (JO L 3, 7.1.2004, p. 34).

(**) Regulamentul (UE) nr. 182/2011 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 februarie 2011 de stabilire a normelor și principiilor generale privind mecanismele de control de către statele membre al exercitării competențelor de executare de către Comisie (JO L 55, 28.2.2011, p. 13).

(***) JO L 123, 12.5.2016, p. 1.”

23. La articolul 30 se adaugă următoarele paragrafe:

„Articolul 10a alineatele (1)-(12) se aplică de la data acordului menționat la articolul 10a alineatul (13) primul paragraf sau de la data aplicării actului delegat al Comisiei menționat la articolul 10a alineatul (13) al patrulea paragraf.

Articolul 25a alineatele (1)-(12) se aplică de la data acordului menționat la articolul 25a alineatul (13) primul paragraf sau de la data aplicării actului delegat al Comisiei menționat la articolul 25a alineatul (13) al patrulea paragraf.

Cu toate acestea, articolul 10a alineatele (1)-(12) și articolul 25a alineatele (1)-(12) nu se aplică înainte de 23 decembrie 2023.

Articolul 16 al doilea paragraf a doua teză și al treilea, al patrulea și al cincilea paragraf se aplică de la 23 aprilie 2024 sau de la data aplicării actului de punere în aplicare al Comisiei menționat la articolul 16 al șaselea paragraf, oricare dintre aceste date este ulterioară.”

Articolul 2

Transpunere

(1) Statele membre adoptă și publică, până la 23 decembrie 2023, dispozițiile necesare pentru a se conforma prezentei directive. Statele membre informează de îndată Comisia cu privire la aceasta.

Statele membre aplică dispozițiile respective de la 23 decembrie 2023.

Prin derogare de la primul paragraf de la prezentul alineat, până 23 iunie 2023, statele membre adoptă măsurile necesare pentru a se conforma modificărilor prevăzute la articolul 1 punctele 8 și 18 din prezenta directivă referitoare la articolul 10a alineatul (13) al doilea paragraf, respectiv la articolul 25a alineatul (13) al doilea paragraf din Directiva 2009/103/CE.

Atunci când statele membre adoptă dispozițiile menționate la prezentul alineat, acestea conțin o trimitere la prezenta directivă sau sunt însoțite de o asemenea trimitere la data publicării lor oficiale. Statele membre stabilesc modalitatea de efectuare a acestei trimiteri.

(2) Comisiei îi sunt comunicate de către statele membre textele principalelor dispoziții de drept intern pe care le adoptă în domeniul reglementat de prezenta directivă.

Articolul 3

Intrarea în vigoare

Prezenta directivă intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Articolul 4

Destinatari

Prezenta directivă se adresează statelor membre.

Adoptată la Strasbourg, 24 noiembrie 2021.

Pentru Parlamentul European
Președintele
D. M. SASSOLI

Pentru Consiliu
Președintele
A. LOGAR

Declarația Comisiei

Comisia își menține angajamentul de a apăra un nivel ridicat de protecție a victimelor în contextul Directivei privind asigurarea auto. Obiectivul nostru este să ne asigurăm că victimele, inclusiv în situații transfrontaliere, sunt despăgubite cât mai repede posibil și nu fac obiectul unor cerințe procedurale disproporționate care le-ar putea împiedica să aibă acces la despăgubiri. Eficiența despăgubirii depinde în mare măsură de efectuarea sa în mod prompt. În acest sens, luăm act de preocupările exprimate în repetate rânduri de Parlamentul European în legătură cu diferențele dintre statele membre în ceea ce privește termenele de prescripție, și anume intervalul de timp relevant în care o parte vătămată poate adresa o cerere de despăgubire. Comisia va studia cu atenție această chestiune și va examina căile de atac posibile pentru a consolida și mai mult protecția victimelor, în cazul în care dovezile arată că se justifică o acțiune la nivelul Uniunii.
